

Sygn. akt II PK 172/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa J. N.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt V Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r., V Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. oddalił apelację powoda J. N. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 10 października 2012 r., IV P [...], w sprawie przeciwko Starostwu Powiatowemu w K. o przywrócenie do pracy i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił powołaniem się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne "czy rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, przed upływem okresu wypowiedzenia, może

nastąpić w oparciu o przyczyny istniejące przed datą dokonanego wypowiedzenia, skoro pracodawca z łatwością mógł sprawdzić informacje o niewłaściwym postępowaniu pracownika kwalifikowanym jako ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w momencie składania oświadczenia o wypowiedzeniu pracownikowi umowy o pracę". Według skarżącego pozwany pracodawca nie mógł powoływać się na okoliczności, które uzasadniały rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, ale wystąpiły przed datą wypowiedzenia umowy o pracę powodowi, skoro pracodawca z łatwością mógł sprawdzić informacje o niewłaściwym postępowaniu pracownika kwalifikowanym jako ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków. Powód wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przywrócenie powoda do pracy u pozwanego pracodawcy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód uważa, że wniesiona przez niego skarga powinna zostać rozpoznana ze względu na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, czy pracodawca może w okresie wypowiedzenia rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w oparciu o przyczyny istniejące przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę, o których z łatwością mógł wiedzieć w chwili składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za

wypowiedzeniem. Występowania w sprawie takiego zagadnienia prawnego Sąd Najwyższy nie stwierdza, wobec czego wskazana okoliczność nie jest skutecznym argumentem za przyjęciem niniejszej skargi do rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą, jak również muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana. Takie stwierdzenie wynika z faktu, że Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę kasacyjną wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związanym ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Przedstawiony w skardze powoda problem prawny odnosi się - przynajmniej częściowo - do innego stanu faktycznego niż stanowiący podstawę wyrokowania Sądu drugiej instancji. Z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku wcale nie wynika, by pozwany pracodawca "mógł z łatwością sprawdzić informacje o niewłaściwym postępowaniu pracownika kwalifikowanym jako ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków w rozumieniu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w momencie składania oświadczenia o wypowiedzeniu pracownikowi umowy o pracę". Już z tej przyczyny nie można uznać przedmiotowej skargi za środek prawny kwalifikujący się do merytorycznego rozpoznania. W sprawie ustalono, że pracodawca złożył powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę w dniu 7 grudnia 2010 r., natomiast okoliczności, które stanowiły podstawę rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (co nastąpiło 18 stycznia 2011 r.) zostały stwierdzone kontrolą przeprowadzoną w zakładzie pracy pozwanego w dniach 28 grudnia 2010 r. - 4 stycznia 2011 r. Skoro - jak ustaliły Sady orzekające - wyniki tej kontroli zostały ujawnione najwcześniej w dniu 4 stycznia 2011 r., to pracodawca - rozwiązując z powodem stosunek pracy ze skutkiem natychmiastowym w dniu 18 stycznia 2011 r. - nie naruszył terminu wskazanego w art. 52 § 2 k.p. W zaskarżonym wyroku trafnie przyjęto przy tym, że

pozwany pracodawca dopiero w dacie ujawnienia wyników przedmiotowej kontroli dysponował na tyle sprawdzonymi (wiarygodnymi) informacjami, że pozwalały mu nabrać uzasadnionego przekonania o nagannym postępowaniu powoda uprawniającym pracodawcę do natychmiastowego rozwiązania stosunku pracy. Taka konkluzja odpowiada utrwalonemu w tym przedmiocie orzecznictwu Sądu Najwyższego (wyroki z dnia 28 października 1976 r., I PRN 74/76, OSNCP 1977 nr 5-6, poz. 100; OSPiKA 1977 nr 7-8, poz. 127, z glosą J. Krzyżanowskiego; PiZS 1978 nr 2, s. 76; z dnia 28 kwietnia 1997 r., I PKN 111/97, OSNAPiUS 1998 r. nr 4, poz. 122; z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 5/98, OSNAPiUS 1999 r. nr 6, poz. 201 oraz z dnia 21 października 1999 r., I PKN 318/99, OSNAPiUS 2001 r. nr 5, poz. 155).

Skoro wykładnia art. 52 § 2 k.p. jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie i została uwzględniona przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku, to należy przyjąć, że - wbrew odmiennym twierdzeniom powoda - nie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego "mającego znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw", na które powołano się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436 oraz z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205), tym bardziej że jest ono oparte na założeniu pozostającym w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Okręgowy (a wcześniej Sąd pierwszej instancji) i jego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu (postanowienie z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243).

Dla porządku warto dodać, że skoro w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy uznano za prawidłową czynność pracodawcy powodującą rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy powoda, to w ogóle nie było potrzeby dokonywania oceny w zakresie zgodności z prawem i zasadności uprzedniego wypowiedzenia stosunku pracy, bowiem wypowiedzenie to (oświadczenie woli) nie mogło wywołać skutku, gdyż niemożliwe jest rozwiązanie stosunku pracy, który już nie istnieje. W tym zakresie judykatura prezentuje jednolite stanowisko (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., III PK 44/05, OSNP 2006 nr 9-10, poz. 147; z dnia 8 maja 2007 r., II PK 277/06, OSNP

2008 nr 7-8, poz. 103; OSP 2009 nr 3, poz. 29, z glosą K. Terpiłowskiej; z dnia 10 lipca 2007 r., I PK 241/06, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 254; Monitor Prawa Pracy 2008 nr 1, s. 33; z dnia 16 grudnia 2008 r., I PK 88/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 137; Monitor Prawa Pracy 2009 nr 4, s. 196; z dnia 4 marca 2009 r., II PK 202/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 231; PiZS 2010 nr 8, s. 37, z glosą W. Pudełko; Monitor Prawniczy 2010 nr 17, s. 975, z glosą K. Andrejuk).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).